

kerhed og Frihed til isvrigt at kunne bevæge os, kunde ikke undvære den, og man kan sige, at det med meget stor Kløgt dengang blev forsøgt, om det, uden at bryde med andre Betragtninger, kunde lade sig gjøre at faae Holsteen stillet saaledes, at Forbundets Indflydelse ikke mere gennem det skulde gjøre Brud paa Ressen. Hvor svagt og hvor dristigt Forsøget end var, og hvormeget det krævede lykkelige Omstændigheder for at lykkes, have desværre Omstændighederne viist, men deri ligger ikke, at disse Forhold mindre ere et Beviis for, at den Betragtning maatte være og var den ledende, at Landsdelene vare tilstede som Landsdele, men ikke som incorporerede i nogenformhelst Heelhed i et Fællesskab. Man erindre blot alle de Lidelser, dette Land har undergaaet, fordi man bestandigt bebreidede os, at Incorporationen var tilstede, og hvormeget vi ved allehaande Forklaringer have søgt at vise, at der i dette Fællesskab, i denne Samstat, ikke var Spor af Incorporation; men saafremt Monarchiet havde været en saadan Heelhed, for hvilken de fælles Anliggender vare særlige, saaledes som man er gaaet ud fra, og som jeg nævnte ovenfor, havde jo Incorporationen været tilstede. Vi skulle ogsaa vel lægge Mærke til, at kun dette Monarchi, hvorom her er Tale, kan gjøre Krav paa, at Indstrækningsloven af 1855 opretholdes ligeoverfor det; det er kun ligeoverfor det, at den har faaet Gyldighed gennem den tagne Beslutning. Denne, som har spillet en saa vigtig Rolle, er ikke tagen ligeoverfor et hvilketformhelst Monarchi; men ligeoverfor det bestemte Monarchi af 28de Januar 1852, og saasnart dette forsvinder, forsvinder ogsaa Beslutningens Betydning. Nu vil man sige derimod: Ja, men denne Forsatning af 2den October 1855, der blev Eder forelagt, da Beslutningen blev tagen, indeholder en § 57, som tillader ved Samvirken mellem Kongen og denne Forsatning, at forandre den; men vil man see næriere efter, vil man finde den Forskjel, der er mellem denne Paragraph og den tilsvarende Paragraph i Grundloven af 5te Juni 1849. Paragraphen i Grundloven af 5te Juni 1849 tillader Forandringer i og Tillæg til Forsatningen; men hiin tillader kun Forandringer i Forsatningen;

den kunde ikke tillade Forandring af Forsatningen, eftersom Grundlaget for denne havde den beshynderlige, dobbelte Character, at reconstruere Monarchiet for Indlandet og tillige at tjene til Grundlag for dets Berettigelse og Bestaaen ligeoverfor Udlandet. Derfor kunde denne Forsatning ikke forandres i den Bestemmelse, der afgjør dette Hovedspørgsmaal; hvad forstaaer man ved Monarchiet? Naar man vil nøie og fuldstændig komme til denne Erkjendelse, maa man imidlertid sætte sig tilbage til hiin Tid, og gennemlæse og ligeledes betegne Forholdet imellem Beslutningen og den saakaldte Forudsætning. Jeg behøver ikke at gjentage, hvad jeg saamange Gange før har sagt, at den Bæe, uden videre at kunne benytte Forudsætningen for at reintegrere Forsatningen af 5te Juni 1849 heel og holden istedetfor den anden, ikke kunde gennemføres af praktiske Grunde, blandt andre af den, at det at komme til det Punkt, hvor man med Sikkerhed kunde sige: Nu er Forsatningen for Monarchiets Fællesanliggender ikke mere i anerkjendt Kraft og Virksomhed, var vanskelig at finde. Derfor vilde det være vanskelig at sige, naar denne Forudsætning kunde komme til fuldstændig Anvendelse, men den maa forsaavidt komme til Anvendelse, som Beslutningen ikke kunde bestaae uden denne Forudsætning, idet Beslutningen indeholder en Phrase, som, naar man ikke tyer til Forudsætningen, er intetfigende. Den lyder nemlig saaledes: „at Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 skal træde i Kraft samtidigt med den ovenmeldte Fællesforsatning, som Hans Majestæt Kongen i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaadigst agter at lade udgaae“, men naar jeg borttager hele Forudsætningen, hvorfra dette „ovenmeldte“ finder sin Forklaring, kan Beslutningen ikke forstaaes. Man maa spørge: hvad det er for en ovenmeldt Forsatning? Men kommer man til Forudsætningen, faaer man forklaret, at det er en Forsatning, som svarer til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Saasnart altsaa ikke denne Forudsætnings Bestemmelser ere fyldestgjorte, er Beslutningen i sig selv Nul og ikke tilstede; thi den er kun tagen under den Forudsætning, som middelbart indeholdes i selve Beslutningen; enten er den